

θὰ ζωσῃς μὲ τὸ ἕξος
τῶν Ἀριστογυιόνων.

«Κὶ οὐ θέουσιν εἰς θήκην
τὸ ἕξος τὸ γυμνόν,
μηδὲνα δὲ πρὸς δικὴν
ἀπάξουν ὡς ἀμύνον.

«Οὐκ ἐντελοῦσι πρὸς τινα τὸ ἕξος του νὰ σπάσῃ,
μηδὲ προφυλάκισαι κανένα μὴ σβαρκαῖς,
καὶ μήτε Βαλασσοπούλους Εἰσαγγελεὺς δικάσει,
ὁ Μπακαρίας λίγεται κὶ Ἀλμπάνου Ντρί- Μαρκίς.

«Τότε δ' ὁ Μπακαρίας
οὐ κύψι μεθ' ἡμῶν
στῆς Βασιλοατρειας
τὸν πάνσεπτον βωμόν.

«Ἐκδόσει δὲ τὴν Νί με σιν
πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον,
καλῶν κὶ ἐμὶ πρὸς ἡμῖν
καὶ παραχρὴν ἐντίμων.»

«Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας
οὐκ ἴσονται πανάκεια
εἰς νησιώτικα γαστήρας
Βασιλικὰ πινάκια.

«Καὶ τότε, Θεωδώρακη,
μὲ ρακενιούτου ράκη
πυσιταὶ καὶ τὸ κλῖος,
ποῦ ψάλλει καραμούμα,
καὶ πρὸ τοῦ Βασιλείως
ἄλλοι θὰ στίκουν σοῦζα.

«Καὶ τότε παραιτήσῃ
τὸν τίτλον τοῦ Συμβούλου,
καὶ μαθητὴς γενήσῃ
τοῦ Χριστογυιανπούλου,
ὃς μαθητὴς ἐστὶ
Ἀρνέλου τοῦ Σωτήρος,
κὶ ἴσονται τρεῖς Χριστοὶ
κὶ ἴσται τριπλοῦς ὁ λῆρος.»

Εἶπε Χριστογυιανπούλος μετὰ φωνῆς μεγάλης
καὶ λέγει Θεωδῶρῃ :
«ἐνὶ οὐρανῷ μου πῶς τολμᾷ Μείσιος νὰ προβάλῃς
καὶ νὰ παραληρῇ,
ἔφου Μείσιος πλὴν ἡμοῦ κανένας δὲν ἴδανη ; . . .
ἐγὼ καὶ σκούρον κόκκινον ἐβόρεσα στεφάνι,
καὶ προφυρίξα πρὸ καιροῦ μ' ἐνέδυσαν κοκκίνην
καὶ δωρεάν μ' ἱσταύρωσαν τὴν ἱσποχὴν ἐκείνην.
Ἀνίστην δὲ μὲ μνησθμούς καὶ μὲ δυνάμεις ταύρου,
κὶ ὁ Βασιλεὺς μ' ἱσταύρωσαν ἐπὶ Μαγαλοσταύρου,
κὶ ἡμῖς ἔφαμα τεμάρια τοῦ ἔθλου τοῦ τιμίου
πρὸς μαθητὰς πολλούς,
ἵσοι ὅσας θύρας θυραλῶν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου
μὲ τύμπανα κὶ αὐλούς.

Κὶ ἂν σὺ διὰ τῶν λόγων σου πρὸς πλῆθη Κορυβάντων
νίαν εὐφραντοποίησιν ὑπόσχῃσαι τῆς γῆς,
ἐγὼ κοιλοποίησιν ὑπόσχῃμαι τῶν πάντων
πρὸς τοὺς ἡμεῖς τοὺς μαθητὰς καὶ λαλοῦς ἱκλογαῖς.

Ἐγὼ μὲ τοὺς χορτάσαντας τῆς στρουγγας μου προφῆτας
κοιλοποίησιν θασμῶν καὶ φρονημάτων κρῶζω,
ἐγὼ καὶ μόνος ἔωσα τοὺς σφαζομένους Κρήτας,
ἐγὼ κὶ αὐτὸ τὸ γόητρον τῆς Βασιλείας σῶζω.

Λέγει Χριστογυιανπούλος γελῶν τὰ μεγαλεῖα :
« Ἀρνέλος μόνος Βασιλεὺς, οὐδ' ἐστὶ Βασιλεία
καθὼς καὶ τὴν Ἀρνέλειον χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος . . .
λέγει πρὸς τούτον Θεωδῶρῃ : « καὶ τίς ἐστὶν Ἀρνέλος ; »
λέγει Χριστογυιανπούλος : « Μείσιος ἀληθῆς,
μετίγων θείας φύσεως καὶ λόγου θεικοῦ,
ἀλλὰ τὸ κρατητήριον μεγάλως φοβηθεὶς
ἀπίπτη πρὸς τὸν οὐρανὸν ἰδ' ἄρματος λευκοῦ. »

Αὐτοῦ δὲ ταῦτα λέγοντος εἰς ὄρος σκοτεινὸν
ὁ Θεωδῶρῃς λευκοτάτος εἰς ἵππον φαινόν
ἀπίπτη πρὸς τῆς δόξης του τὸν μέγαν οὐρανόν,
πάντα Χριστογυιανπούλου κὶ Ἀρνέλου κεραυνῶν
καὶ πρὸ τῆς φαβορίτας τοῦ Μείσιος ταπεινῶν :
ὁ δὲ Χριστογυιανπούλος ἰδὼς προσκυνῶν :
« ἕνα Μείσιον ἔχοιμι, ἕνα κὶ ἀληθινόν,
τὸν Κορδονοκαλούμπικρον, τὸν ἄνδρα τῶν φωνῶν ;
εἶπε κὶ ἁμίσως ἔφυγε μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν
κὶ ἐπέταξε κατὰ πλῆθος ὅτλην γῆν τῶν Πατριῶν.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν ποῦ λῖς τοῦ Βασιλῆα τὸ φετινὸ ταξεῖδι
δὲν γίνεται μετὰ σκοποῦ καθὼς μοῦ λέν, κασιδίη.

Π.—Τί θέλεις τάχατε νὰ πῆς ;

Φ.—Θέλω νὰ πῶ, κεφάλαι,

πῶς σημασίαν ὤψλην δὲν ἔχει σὺν καὶ τᾶλλα,
κὶ ἂν μὲ τὸν Αὐτοκράτορα συνομιλῇ ὁτὴν Βιέννη
αὐθεντικῶς εἰς βεβαίω πῶς τίποτα δὲν βγαίνει.

Π.—Βρὲ πῆγαινε ὁτὸ διάβολο, ποῦ θὰ μοῦ πῆς κὶ ἐμένα
πῶς τοῦτο τὸ ταξεῖδι τοῦ θὰ πάη ὅτ' αὐτὰ χαμένα.

«Μπορεῖ κανένας Βασιλῆας νὰ τρυγῶν ὅτ' αὐτὰ κούρεα ;

σκασμός, ἀλλέως ριζῶν σου βγάξω τὰ τουλούρεα.

Φ.—Δὲν ἔχει βρὲ . . .

Π.—Συμμάζεφε τὴν γλῶσσαν τὴν θρασεῖαν.

Φ.—Σὺρ μὰ παρόλ, βρὲ Περικλῆ, δὲν ἔχει σημασίαν,
κὶ ἂν συνεντεύξῃς πρὸς πολλούς ὁ ρέκτης Ἀναξ διδῇ
αὐτὸ βεβαίως γίνεται μονάχα δι' εὐγένειας.

καὶ τοῦτο κατ' ἐξήρεσιν τὸ ρετινὸ ταξεῖδι

δὲν ἔχει σὺν τὸ περὶ τὴν ἐλαχίστην ἔννοιαν,

καὶ μάρτυρες τὸ βεβαίον καὶ ὅλ' αὐθεντικοί . . .

Π.—Αὐτὰ τὰ λές, βρὲ μασκαρῆ, γιὰ νάμπης φυλαχῇ,

ἀλλ' ὅμως εἰς περιφρονῶν, καὶ διόλου δὲν ἀρμᾶζει

νὰ φυλακίσῃ Εἰσαγγελεὺς καὶ εἰς τὸν καταγκιλιχῇ.

Σκάσε σκάσε, Φαδουλῆ,
γάδῃς σὺν τὸ σκυλί,
σκάσε, βρῶμα καὶ σκουπίδι,
ποῦ γελᾷ εἰς ὅ,τι πῶ,
λέγει τοῦτο τὸ ταξεῖδι
πῶς δὲν ἔχει ντιπ σκοπό.

Ποῦς ποτέ, βρέ μπαγλιβάνη,
τιμὴ τέτοια θὰ σοῦ κάνῃ ;
ποῦς καὶ σένα θὰ τσακώσῃ
καὶ 'στὸ φρέσκο θὰ σὲ χώσῃ ;

Λύσσαζε, γλωσσοκοπάνα
καὶ τῆς ἀπιστίας μάννα,
μὰ τῆς στράτας ἡ πομπὴ
μὲς 'στὸ φρέσκο δὲν θὰ μῆτῃ.

Μ' ἔσα 'πῆς ποτὶ δὲν μπαίνεις
σὲ παλῶν Στρατῶνος σπῆτι,
κί' ἔξω πάντοτε θὰ μένῃς
γιά νὰ σῆξ, φαρμακομύτη.

Φ.—'Εγὼ βεβαίως σὰν τζουτζὺς καθόλου δὲν σημαίνω
καὶ περαιτοῦμ' ἐλευθερος ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν,
ἐν τούτοις ὅμως, Περικλῆ, καὶ κάλιν ἐπιμένω
πῶς τοῦτο τὸ ταξεῖδι τοῦ δὲν ἔχει σημασίαν.
Ποία ζωὴ μονότονος μ' ἐλευθερον αἶρα !.
ὡς μ' ἔβαζαν 'στὴ φυλακὴ καὶ μόνο μίαν ἡμέρα.
Πᾶν κτυπῶ τὴν πόρτα τῆς μὲ μάτλα διακρυσμένα
καὶ λέω 'στὸν κορτιέρη :

εἶπαι γιὰ γουστο μοναχὰ φυλάκις κί' ἐμένα
τὸν πρώτο χασομέρη.
Τοὺς ἐλευθέρους τοὺς μισῶ, μ' ἐνθουσιῶν οἱ σκλάβοι,
κί' ἀφοῦ κανεὶς δὲν ἐρχεται κί' ἐμένα ναὶ συλλάβῃ
ὁ Φασουλῆς προτιμῶν τὸν ἐκτὸν τοῦ μόνος
προέρχεται 'στὰ θλιγνότερα τοῦ καλαιῶν Στρατῶνος.»

Εἰς μάτην ὅμως, Περικλῆ, τὸ φρέσκο κορτετζάρω
κί' ἀπὲξ σουλατσάρω,
κανέννας δὲν μὲ δέχεται, κανέννας δὲν μ' ἀνοίγει,
κί' ἡ τόση περιεργονῆσις μὲ σπάζει καὶ μὲ πνίγει.
'Ο νόμος ἀτιμᾶζεται σὰν τιμωρὴ τὸ ράκος,
μὲ βλέπουν καὶ παρέρχονται τῆς Θέμιδος ἱππότης,
τούλάχιστον ἂν ἐμπαινὲ τοῦ Σ κ ρ ι π ὁ Κουσευλάκος
νὰ πῆγαινα νὰ τοῦκανα παρέα τότε τότε ;
μὰ 'στὴν Λαμίαν παμψηφεί κί' ἐκεῖνος ἀδωρόδῳ
καὶ μὰ γιὰ πάντα 'πέταξαν τῆς φυλακῆς οἱ πέθοι,
κί' ἑλπίδες πλάνοι μοῦ πλανοῦν τὴν πλάνον φαντασίαν ...
ἐν τούτοις τὸ ταξεῖδι τοῦ δὲν ἔχει σημασίαν.

Π.— Μ' ὅσα λὲς καὶ φλυαρεῖς
πάντα θάσαι κακομοίρης,
καὶ τὸ φόρτωμα θὰ σῶρῃς
λευθερίδς σιχαμερῆς.

Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Περικλῆ ... Χριστὸς νὰ γίνω θέλω
σὰν τὸν Χριστογιαννόνπουλο κί' ἐκεῖνον τὸν Ἀρνέλο,
οὐ μὴν ἐνός' ὁ Θεοδώρης Μεσσίας ὀνομάζεται
κί' ὡς λυτρωτὴς θαυμάζεται,
ποσῶς δὲν ἐπιτρέπεται τὸν ρόλο τοῦ νὰ παίξῃς
κί' αἶφρων ἐπ' ὧμων τὸν σταυρὸν 'στὸν Γολγοθὰ νὰ τρέξῃς,
ἀλλ' ὡς ἀποστελλέσαι χωρὶς καμμίαν χάριν
πρὸς τὸν Μπαϊρακτάρην,
κί' ἐκεῖνος χατοκυκλῶν σε σὲ δίδει παρενθὺς
πρὸς γαῦρους Ἀστυρῶλους γιὰ νὰ φογγιλωθῇς.

II.— Τοῦ κάκου, λόγια χάνεις,
καυμένη φαρισαῖα,
καὶ τὸν Χριστὸν νὰ κἀνερ
κανεῖς δὲν σὲ κυτῶ.

Κι' ἂν ἀλλ' ἂντ' ἄλλων θέλων
γυρῆς ἰδῶ κι' ἐκεῖ
μὲ τὸν Χριστὸν Ἀρνίον,
δὲν μπαίνεις φυλακή.

Καὶ μένει μόνον ἓνα
γὰρ σὲ τὸν κουρελλάρη,
νὰ τσαμπουνῇ μ' ἐμένα
κι' ἔλο νὰ τρῶς στηλιάρη.

Ψάλλε, Μούσα ψωραλέα, τρομερὸν Εἰσαγγελεῖα.

Κι' εἶπε 'στὸν Βαλασόπουλον τὸ σεβαστὸ Κορδόνι :
« σὲ θέλω, Βαλασόπουλε, νὰ μοῦ γενῇ ἀνδρόνι,
δείξει καλὰ πόρῳ εἶσαι
κι' ἔλο τὸν κόσμο βρῖσε,
τράβῃ τοῦ Σ κ ρ ἰ π ταῦτῃ
κι' ἄτιμα πῆς χαρτιᾷ
τὰ φύλλα τάνεζάρτηα, τὰ φύλλα τάπειρόκαλα,
ὅπου δὲν γλείφουν λαίμαργα ξαναγλειμμένα κόκκαλα. »

Κι' ὁ κύριος Εἰσαγγελεῖς ἀνάξιος ἐβάνη
τοιαυτῇ ἐντολῇ,
κι' ἀνάμειστος γολῆς
μικροῦ μεγάλους αὐθαρεῖ δὲν παραδῶν τοὺς κἀνει.

Κι' ἡ λαμπρὴν τοῦ Στέμματος ὁμαίτο κι' ἐγεραίρετο
κι' ὁ Φασουλῆς ἔχαιρε
σὰν ἔμαθε πῶς τῆς Αὐλῆς ἰδέϊχθη διςώτης
κι' ὕπηρεσις πρὸς αὐτὴν προσέφερε ἑξαιρέτους
ὁ πρὶν ἀμειλικτός ἐχθρὸς καὶ Ροβισπιέρος πρῶτης,
ὁ μὲ τὴν Ν ἔ μ ε σ ι ν ἑμῶν παντοδαπὸν ἑμίτους.

Μὴ στυματῇς, Εἰσαγγελεῖ, ἡλάλαζαν τὰ πλῆθη,
μὰ κι' ἡ σκιά τοῦ Σόλωνος ὡς μάρτυς προσκλήθη,
κι' ὅπως ὁ Κρείσος ἄλλοτε κι' ὁ Φασουλῆς μεθ' ὧν
ἔδωκε «Σόλων Σόλων.»

Κι' ὁ κύριος Εἰσαγγελεῖς, περὶ σῶσαν ἑσταμπούνα
κι' ὁ Γουναράκης δυνατὰ τοῦ ἴναξε τὴν γούνα,
κι' ὁ Μπεκαρίας ὁ πολὺς εὐφρῆν τὸν μπαλὰ του,
ποῦ καὶ Κορδονάκι
ἐτραυλίσαν ἐκεῖ
πῶς ὁ σοφὸς Εἰσαγγελεῖς δὲν εἶναι 'στὰ καλὰ του.

Καὶ τώρα ἔμπρὸς καὶ πίσω τοῦ σπαθὶ τὸν φοβερίζει,
ὅμως ὁ Βαλασόπουλος σπαθὶ δὲν χαμπαρίζει,
παλλήκκαρε ἐκ γενετῆς χωρὶς κανένα τρώμο
ξέριε νὰ παῖρ τὸ σπαθὶ νὰ παῖρ καὶ τὸν νόμο.

Ἐπὶ τοσάκι ἐπαίξεις καὶ ξεφομάχου ρόλους
καὶ τώρα τρύπα μὲ μπνητικὸς τὸν ἀντιπάλου σου,
γὰρ νὰ χαρῇ κι' ὁ Θόδωρος, τὸν νόμον Βασιλεῖς,

καὶ 'στὸ πεδὸν τῆς τιμῆς
νὰ συμβοήσῃμεν κι' ἡμῖς
ὅτι τοιοῦτος ἔπρεπεν ἡμῖν Εἰσαγγελεῖς.

Πάρε πόζαις . . . ἔλελε ! . . .
μὰρς ἑμπρός, ἐν, ὄο, τρία,
κτύπα τους, Εἰσαγγελεῖ,
νὰ χαρῇ τὸν Μπεκαρία.

Τοῦ Πρακτορείου δίκη, ὅπου δὲ πλάνει φρίκη.

Πάλ' ἡ Παλιγγενεσία, πολυσέβαστη κυροῦλα,
γὰρ τὰ πλοῦτη ποῦ θὰ πάρῃ ράβι μὲ χρυσὴ σακκούλα,
κι' ὅσο βλῖπει πῶς τὰ χρόνια τῆς φεραῖνον τὰ μαλαὰ
νὰ πλουτῇς ἡ κακομοῖρα θέλει σῶνει καὶ καλὰ.

Καὶ τὸν κόσμο δαιμονίζει μὲ γεροντικά καπρίτσα
ἡ μαριβλά μας ἡ γρήτσα,
κι' ἀποράσεις κάθε τόσο ξεφουρνίζει δυνατῆς,
κι' ἱκαντὸν ἰξήντα θέλει χιλιεδοῦλαις μετρηταῖς,
καὶ 'στους Πράκτορας τὸν φύλων χύεις μύδρους, χύεις λάβρα,
καὶ 'στῆς οἰκῆς τὰ λιμπρέτα λάκκο λὲν πῶς ἔχ' ἡ φάβρα.

Μὴ συμβόλαια ζητῆς καὶ χαρτιᾷ καὶ νοκομμέντα,
ἡ γρηροῦλα δὲν σηκώνει καὶ πολλὴ πολλὴ κουδίντα...
μὴν ὁ λόγος τῆς μονάχα δὲν συμβόλαια δὲν κἀνει
τὸ κύρος τῆς κυρούλας γὰρ τὴν θίμεικα δὲν φθάνει ;
Μὴν τῆς λῆτε τέτοιαις σάχλαις γιὰτὶ γίνεται θηρίο
κι' ἂν δὲν θίλῃς τὸ κακὸ σου πληρώσῃ τὴν, Πρακτορεῖο.

Τάχα τόσος νέος πλοῦτος 'στὸ χρυσὸ πουργὶ σου ὀχμῃ ;
τάχα τὸ Πρακτορεῖο θὰ τὸ χέψῃ μόνη, φῶς μου ;
ὅλα δυνατὰ νὰ γίνουν ὅσο βλῖπομε νὰ λάμπῃ
Κορδονοῦ Δικαιοσύνη, πολυκάντηλο τοῦ κόσμου.

Καὶ καμπόδασι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

'Απ' τὰ Παρλεμ, Μούσα μου, πῶς ἔλε μὴν ἐχάνη
ὁ μάγος Ἀθωνόπουλος, ὁ πρῶτος μαεστρὸ—Γιάννης,
πάλι λοιπὸν μὰς τῆρες, πάλι θὰ μὰς μεράγῃς,
πάλι μὲ τὰ καμπίρα σου τὸν κόσμο θὰ σουράγῃς,
πάλι μὲ τὸ φαλλίσι σου ναρπῶσους θὰ μὲ πᾶνῃς,
πάλι κι' αὐτοῖς ὁ Φασουλῆς ὁ μισοπετληδένης
καυκαροσάκι θὰ γενῇ καθεὶς ὁ Νεαληγιάννης,
πάλι ἐξεδίωτα κορυμὰ καμπούρηλων θὰ τῆνῃς
καὶ μὲ τὸ ράβε κόβα μας νὰ τρῶς δὲν θὰ προσθῇνῃς,
καὶ πάλι καλῶς ὄρισε καὶ μὴ μὰς χελισκάνῃς.

Τὸ Ἀ ο κ ε ο ν τὸ τοῦ Μ α κ ρ ῆ, παντοῦ μονακίον,
καθ' ὅλα ὁ ἐντελέστατος ὡς Εὐρωπαῖον,
καρπούς πλουσίους κι' ἀγλαούς καο' ἔτος ἀναδίδει,
ἐκεῖ μαθαίνει τὸ παιδί πῶς πρέπει νὰ διαβάζῃ
χωρὶς ἡ γλώσσα κουκουρῶ νὰ τρέχῃ σὰν φαλλίσι,
ἐκεῖ κι' ὁ γυφὶ τοῦ Φασουλῆ προκίδει καὶ σπουδαίει.